

РЕШЕНИЕ

№ 26737

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 27.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **387** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. вр. 145 и сл. АПК, вр. чл.195б ЗВ вр. чл.166 ДОПК. Образувано е по жалбата на „Напоителни Системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „О. купел“, [улица], чрез упълномощен юрисконсулт, срещу акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 423/27.11.2024 г., издаден от Директор на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“, [населено място]. С жалбата се твърди, че актът е незаконосъобразен, тъй като липсва реален анализ и сравнение между отнетото количество вода и нормите за водопотребление, определени с наредба по чл. 117а, ал.2 ЗВ на потреблението на вода, административния орган не извършил проверка на подадените декларации, административното производство е проведено по реда на чл. 195б ЗВ, а е следвало да се проведе по реда на чл. 194б ЗВ. Иска се отмяната на АУПДВ. В съдебно заседание, жалбоподателят, чрез процесуален представител поддържа жалбата с искането за отмяна на АУПДВ. Претендират се и разноски.

Ответникът - Директорът на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения излага в депозирано по делото становище. Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. СГП не изпраща представител.

Настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„Напоителни Системи“ ЕАД е титуляр на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект с № 01420025/10.05.2021 г., издадено от министъра на околната среда и водите (л.44 и сл.).

Целите на водовземането са земеделски - за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури в района на НС "А. - П.", Г. „А. – Потока“ и НК „Паша арк“. Водни обекти предмет на водовземането са язовир „Б.“, изграден на река М. и язовир „Б.“, изграден на река Крива. За яз. „Б.“ разрешеният лимит е до 95 млн. м³/годишно за клон „Т.“, и до 35 млн. м³/годишно за клон „М.“. 3 аяз. „Б.“ разрешеният лимит е до 38 млн. м³/годишно. Разрешеният режим на водовземане е от месец април до месец октомври. Крайният срок на разрешителното е 31.04.2031 г. В раздел „Задължение за плащане на такса за предоставено право на водовземане“ от разрешително № 01420025/10.05.2021 г. на „Напоителни Системи“ ЕАД е вменено задължение да плаща такса за водовземане, съгласно размерите и сроковете, определени в Тарифа на Министерския съвет по чл. 194, ал.6 от З. за водите /ЗВ/.

При извършени служебни проверки от експерти на БД ИБР на 12.01.2024 г. и на 29.08.2024 г., обективирани в констативни протоколи № Пз-006/12.01.2024 г. и № Пз-430/29.08.2024 г. за дължими такси по разрешително с № 01420025/10.05.2021 г. е констатирано, че:

Приложени са две декларации от дружеството жалбоподател по чл. 194б от ЗВ (л.25,26 и л.33,34) за осъществено водовземане от повърхностен воден обект – яз.“Б.“ и яз.“Б.“ с вх.№ КД- 04-1372/26.01.2024 г. и вх.№ КД- 04-1490/26.01.2024 г. и справка с вх. № КД 05-161/11.01.2024 г. и е декларирано отнети водни количества, както следва:

За клон „М.“ в размер на 34 117 576 куб. м., като е посочено, че отнетия обем е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите на водопотребление за съответните култури, и е определена дължимата такса в размер на 35 824.46 лева.

За клон „Т.“ в размер на 109 734 754 куб. м., като е посочено, че отнетия обем е по-малък от или е равен на обема вода, изчислен по съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите на водопотребление за съответните култури, и е определена дължимата такса в размер на 115 221.49 лева.

Общо дължимата такса е определена от дружеството в размер на 151 044.95 лева, която при извършената проверка от експерти на БД ИБР е констатирано, че не е платена.

Таксите се определят както следва:

- за периода от 01. 01.2023 г. – 31. 12.2022 г. кл. „М.“ по разрешително № 01420025/10.05.2021 г., $T = E \times W \times 0,7 = 0,0015 \times 34\,117\,576 \text{ куб.м.} \times 0,7 = 35\,823,46$ лева. Като: Т е размер на дължимата такса, Е - 0,0015 е единичен размер на таксата за водовземане от повърхностни води, съгласно чл. 12, ал.1, т.3 от Тарифата, W - 34 117 576 куб. м. е измерен и използван годишен воден обем за периода 01. 01.2023 г. – 31. 12.2023 г. по разрешително № 01420025/10.05.2021 г., 0,7 е единичен размер на таксата съгласно чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/2016 г. Дължимата законна лихва за периода на забава от 26.02.2024 г. до 27.11.2024 г. е в размер на 3 900.87 лева.

- за периода от 01. 01.2023 г. – 31. 12.2022 г. кл. „Т.“ по разрешително № 01420025/10.05.2021 г., $T = E \times W \times 0,7 = 0,0015 \times 109\,734\,754 \text{ куб.м.} \times 0,7 = 115\,221,49$ лева. Като: Т е размер на дължимата такса, Е - 0,0015 е единичен размер на таксата за водовземане от повърхностни води, съгласно чл. 12, ал.1, т.3 от Тарифата, W - 109 734 754 куб. м. е измерен и използван годишен воден обем за периода 01. 01.2023 г. – 31. 12.2023 г. по разрешително № 01420025/10.05.2021 г., 0,7 е единичен размер на таксата съгласно чл.12, ал.3, т.2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/2016 г. Дължимата законна лихва за периода на забава от 26.02.2024 г. до 27.11.2024 г. е в размер на 12 546.65 лева.

КП № Пз-430/29.08.2024 г., ведно с покана за доброволно изпълнение и уведомление за започване на производство по установяване на задължението са връчени на „Напоителни Системи“ ЕАД, като титуляр на разрешително № 01420025/10.05.2021 г., с писмо изх. № ПО-02-643/30.06.2024 г. на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“. „Напоителни системи“ ЕАД е поканено в 7-дневен срок доброволно да заплати задължението си по чл.194, ал.1, т.1, б. „а“ ЗВ по разрешително № 01420025/10.05.2021 г., а именно дължимите такси за водовземане от язовир „Б.“ и яз. „Б.“ за периода 01. 01.2023 г. - 31. 12.2023 г., в размер на 151 044.95 лева, изчислени на база „декларации по чл. 194б от ЗВ с вх.№ КД-04-1372/26.01.2024 г. и вх.№ КД- 04-1490/26.01.2024 г. и справка с вх. № КД 05-161/11.01.2024 г.“ и съгласно Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., заедно с дължимата лихва за периода на забава, възлизаща на 16 444,52 лева.

В указания 7-дневен срок дружеството не е извършило плащане на задълженията за водовземане. Това не е сторено и към датата на издаване на АУПДВ и до приключване на съдебното дирене не са представени доказателства за плащане.

Въз основа на проведеното административно производство е издаден оспорения АУПДВ от Директор на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“, с който са определени задължения на Напоителни Системи“ ЕАД с ЕИК[ЕИК], а именно такси за разрешеното право на водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Б.“ и язовир „Б.“ съгласно разрешително № 01420025/10.05.2021г., за периода от 01. 01.2023 г. до 31. 12.2023 г. в следния размер: главница – 151 044.95 лева, както и дължимата законна лихва за периода на забава в размер на 16 447.52 лева, изчислена за периода от 26.02.2024 г. до 27.11.2024 г.

От правна страна актът е мотивиран с приложение на разпоредбите на чл. 196б, ал.2 във връзка с чл. 194 , ал. 1, т. 1 б. “ а “ и ал. 6 от Закона за водите, във връзка с чл.166 от ДОПК и чл.1, ал.1, б. „а“, чл. 3, ал.1, чл. 7, ал.1, ал.3, чл.11, ал.1 и чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал.3, т. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/2016 г.“

По делото е прието заключение на съдебно-икономическа експертиза, според което общата дължима сума за потребената вода за периода от 01. 01.2023 г. до 31. 12.2023 г. по разрешително за водовземане № № 01420025/10.05.2021 г. е в размер: главница – 151 044.95 лева и дължимата законна лихва за периода на забава от 26.02.2024 г. до 27.11.2024 г. - 16 447.52 лева. Съдът кредитира експертното заключение в частта относно изчисления, защото в тази част отговаря в пълнота на поставените задачи.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, обосновава следните правни изводи:

С оглед проверката по чл. 158 от АПК, съдът счита, че процесната жалба е редовна, като подадена в съответствие с изискванията за форма съдържание и приложения. В съответствие с изискването на чл.159 от АПК, съдът намира същата за допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока и срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки. Като такава - подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният АУПДВ е издаден от компетентен орган. Съгласно чл.195б, ал.1 ЗВ вземанията за незаплатените по реда на чл.195а, ал.1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл.166 ДОПК. Актът е издаден от Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“, който

е органът, на когото законът е възложил правомощието да установява публичните държавни вземания за незаплатени такси по Закона за водите, когато същите са свързани с водоземане в съответния басейнов район. Следователно не е налице порок, свързан с материалната компетентност на издателя на акта.

АУПДВ е издаден в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл.59 АПК. В него са посочени издателят, адресатът, правните основания за издаването му, фактическите основания, включително разрешителното, въз основа на което е упражнено правото на водоземане, процесният период, декларираните и използвани водни обеми, единичният размер на таксата, приложеният коригиращ коефициент, размерът на главницата, началният и крайният момент на начислената законна лихва, както и доказателствата, въз основа на които е установено публичното вземане. Посочени са и декларациите, справката за иззети водни количества, констативните протоколи и поканата за доброволно изпълнение, които са част от административната преписка. Съдът намира за неоснователно възражението, че актът е немотивиран. В настоящия случай мотивите на административния орган се съдържат както в самия АУПДВ, така и в документите, съставени в хода на административното производство и изрично посочени в него. От тези документи ясно се установява каква е фактическата обстановка, въз основа на която органът е достигнал до извода за съществуване на публично държавно вземане – наличие на действащо разрешително за водоземане, осъществено водоземане през 2023 г., подадени декларации от титуляря, определена от самия титуляр такса, липса на плащане в срока по закона, връчена покана за доброволно изпълнение и липса на последващо плащане. При тези данни не може да се приеме, че адресатът на акта не е могъл да разбере защо и въз основа на какви обстоятелства е установено задължението му, нито че съдът е възпрепятстван да извърши проверка за законосъобразност.

Не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила. От административната преписка се установява, че след извършване на проверката, обективирана в Констативен протокол № Пз-430/29.08.2024 г., на дружеството е изпратена покана за доброволно изпълнение и уведомление за започване на производство по установяване на задължението, като му е дадена възможност да се запознае с доказателствата по преписката, да изрази становище, да направи възражения и искания и да представи доказателства за плащане, ако такова е извършено. Поканата и уведомлението са връчени на 02.09.2024 г., но в предоставения срок дружеството не е представило възражение, не е ангажирало доказателства за погасяване на задължението и не е оспорило пред органа декларираните от самото него количества и размер на таксата. Следователно правото му на участие в административното производство е било гарантирано, а органът е изпълнил задълженията си по чл.26, чл.34, чл.35 и чл.36 АПК.

Основният спор между страните е дали в конкретния случай административният орган е следвало да проведе производство по чл.194б, ал.4 ЗВ за корекция на декларациите и едва след това да пристъпи към издаване на АУПДВ по чл.195б ЗВ, или законосъобразно е издал процесния акт по чл.195б ЗВ за установяване на незаплатена такса, определена въз основа на декларациите на самото дружество.

Съдът намира, че в конкретния случай хипотезата на чл.194б, ал.4 ЗВ не е осъществена.

Съгласно чл.194б, ал.1 ЗВ ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни определят и декларираат дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите. Съгласно ал.3 на същата разпоредба директорът на басейновата дирекция извършва проверка на декларираните данни въз основа на резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол. Съгласно ал.4, когато в декларацията по ал.1 се установят несъответствия с

информацията по ал.3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията.

От систематичното тълкуване на тази уредба следва, че актът по чл.194б, ал.4 ЗВ има специфична функция – с него се коригира декларация, когато при проверката на декларираните данни бъдат установени несъответствия, които засягат основата или размера на таксата. Следователно предпоставка за приложението на тази разпоредба е наличието на несъответствие между декларираните данни и данните, събрани или проверени от административния орган. Когато такова несъответствие не е установено, когато органът не коригира декларацията, не променя размера на отнетия воден обем, не прилага друг коригиращ коефициент и не определя различен размер на таксата, не е налице основание за издаване на акт по чл.194б, ал.4 ЗВ.

За разлика от това, чл.195б ЗВ урежда различна хипотеза – установяване на вземания за незаплатени такси по закона. Съгласно чл.195б, ал.2 ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включително извлечения от сметките, по които постъпват таксите, платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите, покана към лицето за доброволно изпълнение и констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. Следователно, когато таксата е определена и декларирана, но не е внесена в законоустановения срок, правното основание за установяване на публичното вземане е именно чл.195б ЗВ, без да е необходимо преди това да бъде издаван акт по чл.194б, ал.4 ЗВ, ако липсват несъответствия, налагащи корекция на декларацията.

Такава е и настоящата фактическа хипотеза. По делото безспорно се установява, че дружеството е подало две декларации по чл.194б ЗВ и справка за иззети водни количества, че административният орган е възприел посочените в тях водни обеми и приложения от дружеството коефициент 0,7, както и че не е определил по-висок размер на таксата от този, който следва от собствените декларации на жалбоподателя. Заключение на съдебно-икономическата експертиза потвърждава, че не са констатирани несъответствия в декларираните от „Напоителни системи“ ЕАД данни за дължимата такса и че определената в Констативен протокол № Пз-430/29.08.2024 г. и в АУПДВ такса съпада със сумата на таксите по подадените декларации. При тези данни не може да се приеме, че административният орган е следвало да издава коригиращ акт по чл.194б, ал.4 ЗВ, тъй като липсва самият обект на корекция.

В този смисъл съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че производството по чл.195б ЗВ може да бъде проведено единствено когато не са подадени декларации или когато е налице влязъл в сила акт за корекция на декларация по чл.194б, ал.4 ЗВ. Подобно разбиране не следва от закона. Напротив, чл.195б ЗВ е приложим при наличие на незаплатени такси по закона, независимо дали размерът им произтича пряко от подадена декларация, от проверени декларираните данни или от корекция при установено несъответствие. Когато декларация е подадена, проверена е, несъответствие не е констатирано, но сумата не е платена, не съществува процесуална необходимост от издаване на отделен коригиращ акт, който да предхожда АУПДВ по чл.195б ЗВ.

Съдът намира за неоснователно и възражението, че проверката задължително е следвало да бъде извършена на място чрез проверка на измервателните устройства и че липсата на такава проверка обуславя незаконосъобразност на акта. Безспорно е, че разрешителното предвижда използваният воден обем да се измерва чрез монтирани измервателни устройства и че титулярят има задължение да поддържа тези устройства в изправност, да измерва ежемесечно обема на ползваната вода и да предоставя съответните данни на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“. Тези условия обаче не означават, че при всяко производство по установяване на неплатена такса по чл.195б ЗВ административният орган е длъжен да извършва физическа проверка на

място на измервателните устройства, независимо от това дали е налице спор относно отчетените и декларирани количества.

В настоящия случай административният орган не е установявал различни от декларираните от дружеството количества вода, не е приел, че измерените от титуляря обеми са неверни, не е въвел други данни за водоползването, не е коригирал декларациите и не е променил приложения от дружеството коефициент. Напротив, задължението е установено въз основа на предоставената от самия титуляр информация. Жалбоподателят не твърди конкретно, че декларираните от него водни обеми са неправилни, не сочи друг размер на реално използваната вода, не представя доказателства за техническа неизправност на измервателните устройства, не твърди грешка в месечните справки и не сочи, че при проверка на място биха били установени други факти, които да променят основата или размера на таксата. При това положение липсата на проверка на място не представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не е повлияла и не е могла да повлияе върху крайния резултат от производството.

Следва да се подчертае, че съществено нарушение на административнопроизводствените правила е налице тогава, когато нарушението е от такова естество, че ако не беше допуснато, би могло да доведе до различен краен резултат. В конкретния случай жалбоподателят не е поставил под съмнение собствените си декларации, не е оспорил размера на използваните водни обеми, не е посочил други данни и не е доказал, че неизвършването на проверка на място е довело до неправилно установяване на задължението. Ето защо оплакването за нарушение на чл.35 и чл.36 АПК се явява неоснователно.

Неоснователно е и възражението, че липсва реален анализ на потреблението на вода. Анализът на административния орган е извършен въз основа на представените от дружеството декларации, справки за иззети водни количества и ежемесечни информации относно изпълнението на графика за използване на води от комплексните и значими язовири. В Констативен протокол № Пз-006/12.01.2024 г. първоначално е констатирана липса на информация за съответствие на измерените и използвани обеми вода с нормите на водопотребление, поради което е дадено предписание за представяне на декларация по чл.194б ЗВ, съобразена с нормите на водопотребление. След представяне на декларациите административният орган е извършил последваща проверка, обективирана в Констативен протокол № Пз-430/29.08.2024 г., при която е приел, че таксата е изчислена на база декларираните от дружеството иззети водни количества и представените справки. При липса на установени несъответствия този документален анализ е достатъчен за целите на производство по чл.195б ЗВ.

Съдът намира оспорения акт за материално законосъобразен.

Според чл.162, ал.2, т.3 ДОПК публични са държавните и общинските вземания за такси, установени по основание със закон. Основанието за дължимост на процесната такса е регламентирано в Закона за водите. Съгласно чл.194, ал.1, т.1, б.“а“ ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса за водовземане от повърхностни води. Съгласно чл.194, ал.6 ЗВ размерът, начинът и редът за изчисляване и заплащане на таксите се определят с тарифа на Министерския съвет. Приложима към процесния период е Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г.

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е титуляр на разрешително за водовземане от повърхностен воден обект – язовир „Б.“ и язовир „Б.“, че през процесния период е осъществявал водовземане с цел обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури и че за това водовземане се дължи такса по чл.194, ал.1, т.1, б.“а“ ЗВ. Спорът не е относно самото възникване на задължението за заплащане на такса, а относно законосъобразността на начина, по който задължението е установено с АУПДВ.

Съгласно чл.11, ал.1 от Тарифата размерът на таксата за водовземане от повърхностни води се изчислява, като единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, се умножи по размера на отнетия годишен воден обем. В случая целта на водовземането е обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури, поради което е приложим единичният размер на таксата по чл.12, ал.1, т.3 от Тарифата – 0,0015 лв./куб.м.

Съгласно чл.12, ал.3 от Тарифата, когато водовземането е за напояване, единичният размер на таксата се умножава с коригиращ коефициент 0,7, когато отнетият обем вода е по-малък от или равен на обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени с наредбата по чл.117а, ал.2 ЗВ, за съответните култури, и с коефициент 1,3, когато отнетият обем вода е по-голям от този обем.

В процесния случай както дружеството, така и административният орган са приложили именно коефициент 0,7. Следователно органът не е приложил по-неблагоприятен коефициент, не е увеличил декларираната такса и не е определил задължение в по-висок размер от този, който следва от собствените декларации на титуляря. Поради това съдът намира, че цитираната от жалбоподателя съдебна практика, касаеща хипотези, при които административният орган е приложил коефициент 1,3 вместо 0,7, или е коригирал декларацията при спор относно съотношението между използвания воден обем и нормите на водопотребление, не е относима към настоящия случай в степен, която да обоснове отмяна на процесния акт. Тук не се касае за акт, с който административният орган е променил декларирания коефициент, нито за акт, с който е извършена корекция на основата или размера на таксата поради установени несъответствия.

Съдът отчита, че вещото лице е отговорило на поставената задача относно коефициента, като е изхождало от съпоставка между декларираните водни обеми и лимитите по разрешителното.

Доколкото обаче критерият по чл.12, ал.3 от Тарифата е свързан със съотношението между отнетия воден обем и обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, а не единствено със съотношението между отнетия обем и максимално разрешения лимит по разрешителното, съдът не възприема заключението в тази му част като правна квалификация, която сама по себе си е решаваща за спора. Решаващо в случая е обстоятелството, че дружеството е декларирано приложимостта на коефициент 0,7, административният орган е приел именно този коефициент, не е приложил коефициент 1,3, не е увеличил размера на задължението и не са установени несъответствия в данните, които да налагат корекция на декларацията. Следователно дори и при стриктно разграничаване между лимита по разрешителното и нормите на водопотребление по наредбата по чл.117а, ал.2 ЗВ, не се достига до извод за незаконосъобразност на АУПДВ, тъй като органът не е определил задължение в размер, по-неблагоприятен за жалбоподателя от декларирания от самия него.

Неоснователно е и възражението за неяснота при определяне на лихвата. В оспорения АУПДВ са посочени началният момент на забавата – 16.02.2024 г., крайният момент, до който лихвата е изчислена – 27.11.2024 г., размерът на лихвата поотделно за клон М. и клон Т., както и общият размер на начислената законна лихва – 16 447.52 лв. Съгласно чл.194б, ал.2 ЗВ задължението по декларацията се внася в срок до 15 февруари на годината, следваща годината на задължението. При това положение, след като таксата за 2023 г. не е заплатена до 15.02.2024 г., забавата настъпва от 16.02.2024 г. С оглед нормативно определения срок за плащане не е необходима отделна покана, за да настъпи забава и да започне да се дължи законна лихва. Поради това съдът намира, че лихвата е определена по ясен, проверим и съответстващ на закона начин.

Съдът намира за неоснователно и общото възражение, че АУПДВ е лишен от фактическа и правна обосновка относно размера на вземането. Размерът на главницата е изведен чрез ясна формула, която е идентична с формулата, използвана от самото дружество в декларациите: за

клон М. – 0, 0015 x 34 117 576 куб.м. x 0,7 = 35 823 .46 лева; за клон Т. – 0, 0015 x 109 734 754 куб.м. x 0,7 = 115 221 .49 лева; общо – 151 044.95 лв. Доказателствата по делото не сочат наличие на математическа грешка, различен единичен размер на таксата, различен приложим коефициент или различен използван воден обем. Жалбоподателят също не сочи друг размер на дължимата такса.

Въз основа на изложеното Съдът приема, че оспореният АУПДВ е издаден при наличие на материалноправните предпоставки на чл.195б ЗВ – наличие на незаплатена такса по Закона за водите, определена въз основа на подадени от титуляря декларации и справки, връчена покана за доброволно изпълнение, липса на плащане и липса на констатирани несъответствия, които да налагат корекция на декларацията. Актът е съобразен и с целта на закона, доколкото чрез него се установява публично държавно вземане за дължима и незаплатена такса за използване на воден ресурс.

Предвид изложеното жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът своевременно е направил искане за присъждане на разноски. Съобразно изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в полза на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 евро (с левова равностойност 200 лв.).

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Напоителни системи“ ЕАД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ЕИК[ЕИК], подадена чрез адв.Г., срещу АУПДВ № 423/27.11.2024 г., издаден от Директора на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“ в МОСВ, с който на дружеството са установени следните публични държавни вземания за предоставено водовземане от повърхностни водни обекти – язовир „Б.“ и язовир Б.“ съгласно разрешително № 01420025/10.05.2021 г., издадено от Заместник-министъра на околната среда и водите:

1. В размер на 35 823.46 лв. за 2023 г. - кл.“М.“, и лихва за забава от 3 900.87 лв., както и законна лихва от датата, следваща датата на издаване на АУПДВ, до окончателното погасяване на главницата.

2. В размер на 115 221.49 лв. за 2023 г. - кл.“Т.“ и лихва за забава от 12 546.65 лв., както и законна лихва от датата, следваща датата на издаване на АУПДВ, до окончателното погасяване на главницата.

ОСЪЖДА „Напоителни системи“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Басейнова дирекция „Източнобеломорски район“-гр.П. юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 евро (сто и две евро и 25 евро цента).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

